

РЕШЕНИЕ

№ 333

гр. Благоевград, 15.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на осми декември през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Андонова

Членове: Петър Пандев
Крум Динев

при участието на секретаря Здравка Янева
в присъствието на прокурора С. Й. А.
като разглежда докладваното от Крум Динев Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20231200601316 по описа за 2023 година

Производството е въззивно такова и е образувано по въззивна жалба на адвокат Г. Ц., АК - Благоевград, в качеството му на защитник на Г. И. С. от град С. с ЕГН: *****, А. И. С., живущ в с. С. и с ЕГН: ***** и И. В. Г. от град С., с ЕГН ***** - подсъдими по НОХД № 526/2023 г. по описа на Районен съд - П.. С жалбата се атакува осъдителна присъда № 56/19.09.2023 г. на РС - П. по посоченото наказателно производство, като се възразява, че наложените наказания на признатите за виновни подсъдими са несправедливи, доколкото по делото било безспорно установено наличието на превес на смекчаващите над отегчаващите отговорността обстоятелства, а именно - тримата подсъдими били с чисто съдебно минало, съдействали на органите на разследването, младата им възраст, били трудово ангажирани. Освен това, твърди се, решаващият съд в недостатъчна степен обсъдил събраните в хода на производството доказателства, касаещи обществената опасност на деянието и дейците, като в случая според жалбоподателя тя била по-ниска от средната за подобен род деяния. С тези аргументи се иска изменение на присъдата в частта досежно наложените наказания, в посока на

определяне на по-леки такива. В проведеното открито съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на държавното обвинение счита за неоснователни наведените в жалбата възражения относно наказанията на подсъдимите, като според него първоинстанционният съд съобразил всички относими обстоятелства при определяне на техния вид и размер. Процесуалният представител адв. Ц. моли за постановяване на решение, с което да бъде уважена депозираната въззивна жалба и бъде приложена разпоредбата на чл. 197 НК, тъй като подсъдимите върнали откраднатата вещ, поискали също да възстановят трасето на кабела, като именно поради тези обстоятелства гражданскоправната претенция за заплащане на обезщетение за причинените от деянието имуществени вреди била неоснователна. Релевира още, че първоинстанционният съд не отчел, че предадените на съд лица са с чисто съдебно минало, семейна си и имат деца, за които се грижат. В правото си на последна дума подсъдимите молят за смекчаване на наказанията им.

Окръжен съд - Благоевград, след преценка на сторените от страните възражение и изложените аргументи, както и на приобщените в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Г. С., А. С. и И. Г. са предадени на съд за това, че на 07.01.2022 г., в местността „К.“, в землището на гр. П., в съучастие, като съизвършители, отнели чужди движими вещи – 145,6 м. кабел тип ТПП 200x2x0,6, на обща стойност 6 224,40 лева, собственост на „В. Б.“ ЕАД, със седалище и адрес на управление в град С., район „М.“, бул. „Ц. ш.“ № 115и, ЕИК: * (с предходно наименование „БТК“ ЕАД), от владението на Б. И. Б. от гр. П. – Ръководител служба „Кабелна мрежа“ в „БТК“ ЕАД, без негово съгласие, с намерение противозаконно да се присвоят, като за извършване на кражбата са използвани МПС-та: багер – товарач марка и модел „*“ с рег. № *, собственост на „В.“ ЕООД гр. С. и товарен автомобил марка „Ф.“, модел „Т.“ с рег. № Е * МР, собственост на „В.“ ЕООД гр. С. – престъпление по чл. 195 ал. 1 т. 4 пр. 1 НК във вр. с чл. 194 ал.1 НК и във вр. с чл.20 ал. 2 НК. Производството пред Районен съд - П. е протекло по реда на съкратеното съдебно следствие (чл. 371, т. 2 от Глава двадесет и седма на НПК), като подсъдимите признали изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и в тази връзка се съгласили да не се събират доказателства. С протоколно определение съдът обявил на страните, че при

постановяване на присъдата ще ползва направените от подсъдимите самопризнания и събраните в хода на досъдебното производство доказателства. С акта си по същество съдебният състав признал Г. С., А. С. и И. Г. за виновни по така повдигнатите им обвинения, като осъдил всеки един от тях на наказание "лишаване от свобода" за срок от една година и четири месеца, след приложение на нормата на чл. 58а, ал. 1 от НК. Изпълнението на определените наказания е отложено за срок от три години на основание чл. 66, ал. 1 НК, като с присъдата страните са осъдени да заплатят солидарно на гражданския ищец "В. Б." ЕАД, ЕИК: * (с предходно наименование „БТК“ ЕАД) сума в размер на 6 224.40 лева, представляваща обезщетение за нанесените на дружеството имуществени вреди в резултат на престъплението по чл. 195, ал. 1 т. 4 пр. 1 НК вр. чл. 194, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 НК, ведно със законната лихва върху уважената сума, считано от датата на извършване на престъплението (07.01.2022 г.) до окончателното изплащане на обезщетението. С атакувания в настоящото производство акт подсъдимите са осъдени още да заплатят солидарно на гражданския ищец направените разноси по делото за процесуално представителство от юрисконсулт и сторените в хода на досъдебното производство разноси в размер на 286.64 лева, както и държавна такса върху уважения размер на гражданския иск.

Доколкото първоинстанционното производство е протекло по реда на съкратеното съдебно следствие, задача на въззивния съд е да провери процесуалната дейност на първостепенния съд по съблюдаване нормативната уредба на това диференцирано производство и законосъобразността на доказателствената преценка при постановяване на определението по реда на чл. 372, ал. 4 НПК. В случая коментираното престъпление е от общ характер и не попада в обхвата на забраната на разпоредбата на чл. 369а НПК, съдът е провел предварително изслушване по реда на чл. 370 - 371 НПК, в което всички подсъдими дали становище, че признават фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и съответно своето съгласие да не се събират доказателства за тези факти, като това се е случило след като съдебният състав е спазил задължението, залегнало в чл. 372, ал. 1 НПК, да разясни на подсъдимите правата им по чл. 371 НПК и да ги уведоми, че съответните доказателства от досъдебното производство и направените от тях самопризнания по чл. 371, т. 2 НПК ще се ползват при постановяване на присъдата. Процедурните самопризнания изхождат и от тримата подсъдими,

като касаят всички факти, описани от прокурора в обвинителния акт, каквото е и изискването на чл. 371, т. 2 НПК, като в него не се включва условието подсъдимите да признаят и субективната страна на престъплението (вината), каквото изискване е залегнало единствено при производството за решаване на делото със споразумение. От данните по делото не се установява страните да са дали съгласие без да са били напълно наясно с последиците от извършените самопризнания, съответно те да са плод на чужда намеса, като възражения в този смисъл пред настоящата инстанция не се и правят.

Настоящата съдебна инстанция е съд по правото и фактите, който служебно проверява изцяло правилността на първоинстанционния съдебен акт, поради което отново дължи мотиви, чрез които да обоснове доказателствената обезпеченост на приетите процедурни самопризнания, още повече, че в тази диференцирана процедура важат общите правила за аргументираност на фактическите и правни изводи, залегнали в съдебните актове по същество, като гаранция за ненакърняване правото на подсъдимите да разберат обстоятелствата, мотивирали съда при разрешаване на въпроса за тяхната наказателна отговорност. Поначало правилна е преценката на първоинстанционния съд, че самопризнанията на подсъдимите се подкрепят от приобщените в хода на досъдебното производство доказателства и доказателствени средства, като и в този смисъл е постановил определението си по реда на чл. 372, ал. 4 НПК, посочвайки всички доказателствени източници, обосновали правната му преценка по този въпрос. Анализът на доказателствената съвкупност действително води до изграждането на фактическите положения, описани от представителя на държавното обвинение и признати като действително случили се от страна на подсъдимите, като в случая те са следните:

Подсъдимите И. В. Г., А. И. С. и Г. И. С. работели в “Д. Д. Е. Г. Н” ЕООД гр. С., като във връзка с дейността на тази фирма през месец януари 2022 г. започнали полагане на оптичен кабел в района между гр. П. и с. Р.. На 06.01.2022 г. в местността „К.“, в землището на гр. П., подсъдимият И. В. Г. с управлявания от него багер – товарач марка и модел „*“ с рег. № *, собственост на „В.“ ЕООД гр. С. прекъснал трасе между гр. П. и с. Р., собственост на “В. Б.” ЕАД (с предишно наименование „БТК“ ЕАД), изградено от съобщителен кабел тип ТПП 200x2x0,6. На следващия ден,

подсъдимите И. В. Г., А. И. С. и Г. И. С. решили да извършат кражба на част от прекъснатия кабел. За целта, с помощта на багер – товарач марка и модел „*“ с рег. № *, успели да изтеглят 145,6 м. кабел. Натоварили го в товарен автомобил марка „Ф.“, модел „Т.“ с рег. № Е * МР, собственост на „В.“ ЕООД гр. С.. С помощта на автомобила пренесли парчетата кабел във вила в местността „В.“, в землището на гр. С., а по-късно го пренесли в гараж в ж. к. „С.“ гр. С., собственост на майката на обвиняемия Г. И. С.. В хода на разследването процесната вещ била предадена с протокол за доброволно предаване от Г. С. на разследващия орган. От заключението на съдебно-икономическата експертиза се установява, че стойността на откраднатата вещ е 6 224.40 лева. И тримата подсъдими са неосъждани, като И. В. Г. е реабилитиран по право.

За съществуващите трудовите правоотношения за процесния период между подсъдимите и “Д. Д. Е. Г. Н” ЕООД по безспорен начин се установява от проведения разпит на свидетеля К. И., който изложил още обстоятелства, свързани със собствеността на машината багер, чрез която се осъществило изваждането на самия кабел, както и на товарния автомобил марка “Ф. Т.”, чрез който вещта била пренесена от страна на подсъдимите. В проведените разпити пред съдия (а и в допълнителните такива от 16.01.2023 г.) Г. С., И. Г. и А. С. еднопосочно и безпротиворечиво излагат както механизма на откъсване на процесния кабел от трасето, така и на отнемането впоследствие на инкриминираната вещ, като и тримата са категорични, че местоположението на оптичния кабел бил на няколко метра от мястото, на което те извършвали дейност, в чужди имоти. Подсъдимият И. Г. подробно разказва, че в имот с жито, на два-три метра от техния изкоп, загребал с багера земна маса, когато усетил придърпване и разбрал за скъсания телефонен кабел, като на следващия ден заедно с другите подсъдими закачили кабела за багера, за да го извадят, като при самото дърпане същият се късал периодично. И тримата подсъдими сочат за натоварването на взетата вещ в служебния камион, с който пътували. Отразените обстоятелства в представените протоколи за оглед, ведно с фотоалбуми към тях, както и заключението на проведената съдебно-техническа експертиза подкрепят изложеното за процесното място, на което се констатира прекъснатата кабелна връзка, и за механизма на самото прекъсване, осъществено чрез багер, марка „*“. От разпитите на св. Б. Б., Ф. Д. и И. Д., както и от

проведения оглед на ВД, се установява типа, характеристиката и собствеността на съобщителния кабел. Именно така коментираните доказателствени средства, преценени съвкупно, по категоричен начин изграждат фактите, относими към процесните обвинения, като същите не предполагат никакви противоречия по главния предмет на делото, ето защо Районен съд - П., като е приел, че е налице пълна доказателствена основа на извършените самопризнания, е постановил законосъобразен акт.

От правна страна с така описаните действия тримата подсъдими осъществили от обективна и субективна страна деянието, за което са предадени на съд. От обективна страна Г. С., А. С. и И. Г. отнели чужда движима вещ, собственост на гражданския ищец "В. Б." ЕАД, а именно 145,6 м. кабел тип ТПП 200x2x0,6, на обща стойност 6 224,40 лева, чрез използването на две моторни превозни средства, с помощта на които откъснали и транспортирали от мястото на престъплението отнетото имущество, като така установили трайна фактическа власт върху отнетата вещ, като по отношение на този квалифициращ признак първоинстанционният съдебен състав е съобразил изложеното в т. 11 от Постановление № 6/1971 г. на Пленума на ВС на РБ, изменена с Постановление № 7 от 6.VII.1987 г. по н.д. № 7/1987 г. на Пленума на ВС. От субективна страна подсъдимите действали с общност на умисъла, същите са осъзнавали общественотоопасния характер на деянието и са искали настъпването на общественотоопасния резултат, изразен в отнемането на вещта от владението на нейния собственик. От коментираните по-горе доказателства се установява, че тримата взели решението заедно да изтеглят и да вземат кабела, както и къде да го съхраняват, поради което всеки един от подсъдимите е разбирал, че действа и допринася за настъпването на инкриминираните последици заедно със своите колеги. Подсъдимите знаели, че отнетата вещ е чужда, със значителна стойност и не е изоставена и непотребна, като сам в своите обяснения Г. С. отбелязва, че процесната вещ е меден кабел и видно е от протокола за оглед на веществено доказателство и оценителната експертиза, че се касае за съобщителен кабел на висока стойност, който към онзи момент е бил функциониращ. Именно в гласните доказателствени средства се откроява фактът, че прекъсванията по кабела са осъществени от действията на подсъдимите по неговото отнемане. Същият е бил намерен не в трасето, по което лицата извършвали дейност, а на няколко метра встрани, в чуждо място, което обстоятелство не може да изключи

умисъла на подсъдимите, тъй като за осъществяването на наземни и подземни съобщителни услуги съответните дружества имат в своя полза сервитути върху чужди поземлени имоти, чрез които могат да полагат необходимите съоръжения.

По наказанието:

Основните възражения в жалбата, иницираща настоящото производство, са свързани с определеното наказание, като процесуалният представител на подсъдимите възразява, че съдът подценил смекчаващите отговорността обстоятелства и е наложил прекалена тежко по вид и размер санкция. Настоящият съдебен състав приема, че присъдата досежно наказанието лишаване от свобода за срок от една година и четири месеца, след приложение на разпоредбата на чл. 58а НК, е несправедлива и не държи сметка за всички обстоятелства, относими към индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимите лица, поради и което жалбата на защитника адв. Ц. в този смисъл е основателна. На първо място обаче следва да се отговори на искането на защитата за преквалификация на деянието по чл. 197 НК, като се посочи, че приложението на този текст е невъзможно, тъй като макар процесното престъпление да попада във възможния обхват на тази разпоредба, то нейната логика е да овъзмезди реално и пълно собственика на открадната вещ, като последната бъде фактически върната или пък бъде заплатена нейната парична равностойност. В случая вярно е, че връщането е осъществено с протокол за доброволно предаване от страна на подсъдимия Г. С., но по съществено е, че отнетият инкриминиран кабел е прекъснат още при неговото отнемане (така обясненията на подсъдимите), поради което и той е негоден за употреба, а отделно чрез инкриминираната дейност е прекратена цялата съобщителна връзка между двете населени места. По делото липсват и доказателства за заплащане на паричната равностойност на унищожената вещ, поради което приложението на този по-благоприятен закон е изключено.

По отношение на индивидуализацията на наказанието, настоящият съдебен състав намира, че доказателствата по делото предполагат извод само за наличие на едно отегчаващо отговорността обстоятелство и това е високата стойност на отнетата вещ, изтъкната и от първоинстанционния съд. Според първия решаващ съдебен състав кабелът не е бил под постоянен надзор, което

е посочено като отегчаващ положението на подсъдимите факт, невключен от прокуратурата като квалифициращ признак и като такъв позволяващ коментар при отчитане вида и размера на наказанието. Съгласно т. 9 от Постановление 6/1971 г. на ВС, предмет на кражбата по т. 2 от чл. 195, ал. 1 НК са вещи, които по обичай, предназначение или поради други обстоятелства са оставени на обществено доверие. Самият кабел е бил подземен такъв, като достъпът до него съответно е бил обективно препятстван от земна маса, поради и което собственикът му не е разчитал на общественото доверие при неговото използване. Ето защо изтъкнатото обстоятелство не се взема под внимание от настоящия състав в посока утежняване отговорността на подсъдимите. Тезата на съда, че последните имали повече познания върху телекомуникационните кабели е необоснована, доколкото по делото не са ангажирани длъжностни характеристики на подсъдимите лица и не е изяснено дори от разпита на техния работодател дали естеството на тяхната трудова дейност е изцяло физическа (по тресиране) или е свързана с повече допълнителни познания по телекомуникационните услуги. Предходното осъждане на подсъдимия Г. не следва да се взема предвид, защото за същото той е реабилитиран, като с изтичането на реабилитационните срокове, през които осъденото лице не е извършило противообществено и наказуемо деяние, се заличават последиците, които законите свързват със самото осъждане, ето защо тази предходна присъда не може да се тълкува в тежест на И. Г.. От друга страна, по делото се констатира многобройност на смекчаващите отговорността обстоятелства, като освен изброените от първия съд - чистото съдебно минало на тримата подсъдими, оказаното от тях съдействие за изясняване обективната истина по делото и цялостното им добро процесуално поведение, следва да се добави, че се касае за лица, които са трудово ангажирани, със завършено средно образование, Г. С. и И. Г. имат семейства и деца, за които се грижат, а по отношение на А. С. трябва да се отчете неговата млада възраст (29 г. към процесната дата). Подсъдимите пред органите на разследването и съдебните инстанции проявяват ясно и последователно своето критично отношение към извършеното, което е явно свидетелство, че у тях вече е започнал поправителният и превъзпитателен процес, постигането на който е и основна задача на наказанието и неговата специална превенция.

Водим от горното настоящият състав констатира многобройност на

сметчаващите отговорността обстоятелства, което позволява приложение на разпоредбата на чл. 55, ал. 1 т. 1 НК. Санкционната част на инкриминираното престъпление по чл. 195, ал. 1 НК предвижда наказание лишаване от свобода от една до десет години, но предвид изброените редица сметчаващи обстоятелства досежно отговорността на тримата подсъдими, съдът стига до извода, че най-лекото наказание, предвидено от закона, би се оказало несъразмерно тежко, поради което по отношение на всеки един от тях следва да се определи наказание лишаване от свобода под една година, а именно - шест месеца, с отлагане на изпълнението по реда на чл. 66, ал. 1 НК за срок от три години. Доколкото чл. 195, ал. 1 НК предвижда минимум на наказанието (една година), определянето на друго по вид наказание (пробация) е невъзможно.

Съгласно чл. 58а, ал. 4 НК в случаите, когато едновременно са налице условията по ал. 1 - 3 на същата разпоредба и условията на чл. 55 НК, съдът прилага само чл. 55, ако това е по-благоприятно за дееца. Идеята на посочената норма е, че когато се констатира приложимост и на двете благоприятни за подсъдимите разпоредби, съдът е задължен да приложи тази от тях, която позволява по-благоприятно третиране. В случая възприетият от съда ред за определяне на наказанието (по чл. 55 НК) е по-благоприятен за дейците, защото в хипотеза на прилагане на чл. 54, ал. 1 вр. чл. 58а, ал. 1 НК и ориентиране на наказанието към неговия минимум (с оглед категоричния превес на сметчаващите над отегчаващите отговорността обстоятелства), при неговата редукция с една трета, то винаги би се достигнало до определяне на наказание с по-висок размер от шест месеца. В допълнение и за яснота на страните следва да се подчертае, че при отмерване на наказанието по чл. 55, ал. 1 НК в настоящата хипотеза не се извърша допълнително редуциране на размера, тъй като ал. 1 на чл. 58а НК е приложима само при определяне на наказанието по реда на чл. 54 НК. Тази хипотеза не е съвсем ясно изведена в закона, но посоченото следва от приетото в ТР № 2 от 2015 г. на ОСНК на ВКС, където в мотивите се приема, че едновременното прилагане на чл. 55 и чл. 58а НК е невъзможно и че хипотезата на чл. 58а, ал. 4 НК дава възможност институтът на редуцирането, залегнал в първата алинея на посочената норма, да отстъпи пред приложението на чл. 55 НК, когато това е по-благоприятно за подсъдимия.

С така отмереното наказание настоящият съдебен състав приема, че ще се

постигнат целите както на генералната, така и на специалната превенция, която е и с приоритет (чл. 36 НК), като една по-тежка наказателна отговорност би съставлявала с нищо оправдана репресия, особено като се има предвид ниската лична обществена опасност на тримата подсъдими и обстоятелството, че процесното деяние не се отличава с по-висока обществена опасност и с дейността си дейците не са извършили нещо в повече, а само онова, което е изискуемо, за да се квалифицира същата по съответната разпоредба на Наказателния кодекс.

Защитникът възразява и срещу основателността на уважения граждански иск, с аргумента, че вещта вече е била върната на собственика ѝ, но този довод е неоснователен, защото както се посочи по-горе, инкриминираната вещ е вече непотребна вследствие извършеното престъпление, поради което и се дължи възстановяване на нейната парична равностойност, при това в условията на солидарност от страна на тримата подсъдими (чл. 53 ЗЗД), като присъденият размер е съобразен със заключението на оценителната експертиза.

Предвид гореизложеното атакуваната присъда следва да се измени по отношение предвидения размер на наложените наказания. Същата обаче следва да се измени и в частта за разноските, тъй като при постановяването на относимите към този въпрос осъдителни диспозитиви, първоинстанционният съд е постановил съдебно-деловодните разноски да се изплатят солидарно от тримата подсъдими. Съгласно чл. 189, ал. 3 НПК, когато осъдените са няколко, съдът определя частта, която всеки от тях трябва да заплати. Солидарността като вид обезпечение се прилага, когато това е изрично предвидено в закона или е уговорено между страните, а по отношение отговорността за разноските в случая не е налице нито едната от двете хипотези, като приложение следва да намери цитираното правило на чл. 189, ал. 3, изр. второ. НПК.

Така мотивиран, Окръжен съд - Благоевград, Първи въззивен наказателен състав на основание чл. 334, т. 3 във вр. с чл. 337, ал. 1 т. 1 НПК

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 56 от 19.09.2023 г. по наказателно дело от общ характер № 526/2023 г. по описа на Районен съд - П. в **ЧАСТТА** относно наложените наказания на подсъдимите Г. И. С., ЕГН: *****, А. И. С.,

ЕГН: ***** и И. В. Г., ЕГН: ***** като:

ОПРЕДЕЛЯ наказанията при условията на **чл. 58а, ал. 4 вр. чл. 55, ал. 1 т. 1 НК** и ги **НАМАЛЯВА** от “лишаване от свобода” за срок от една година и четири месеца в “лишаване от свобода” за срок от **ШЕСТ месеца**, изпълнението на които се отлага за срок от **3 (три) години** на основание чл. 66, ал. 1 НК, по отношение **на всеки един от подсъдимите Г. И. С., ЕГН: *******, А. И. С., ЕГН: ***** и И. В. Г., ЕГН: *****.

ИЗМЕНЯ Присъда № 56 от 19.09.2023 г. по наказателно дело от общ характер №526/2023 г. по описа на Районен съд - П. в **ЧАСТТА** ѝ относно разноските, като:

На основание чл. 189, ал. 3 НПК **ОСЪЖДА** Г. И. С., ЕГН: ***** , А. И. С., ЕГН: ***** и И. В. Г., ЕГН: ***** да заплатят по сметка на ОД на МВР - Благоевград сторените разноски в хода на ДП № 314 - ЗМ - 11/2022 г. в размер на 286.64 лева, **ВМЕСТО СОЛИДАРНО - РАЗДЕЛНО** , като всеки един от тях следва да заплати **95.54 лева** по посочената сметка.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК **ОСЪЖДА** Г. И. С., ЕГН: ***** , А. И. С., ЕГН: ***** и И. В. Г., ЕГН: ***** да заплатят по сметка на Районен съд - П. държавна такса върху уважената част на гражданския иск в общ размер на 248.97 лева, **ВМЕСТО СОЛИДАРНО - РАЗДЕЛНО** , като всеки един от тях следва да заплати **82,99 лева** по посочената сметка.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК **ОСЪЖДА** Г. И. С., ЕГН: ***** , А. И. С., ЕГН: ***** и И. В. Г., ЕГН: ***** да заплатят на “В. Б.” ЕАД, със седалище и адрес на управление в град С., район “М.”, бул. “Ц. ш.” № 115и, ЕИК: * съдебно-деловодни разноски в размер на 150 (сто и петдесет лева) - възнаграждение за процесуално представителство, **ВМЕСТО СОЛИДАРНО - РАЗДЕЛНО**, като всеки един от тях следва да заплати по **50 лева**.

ОСТАВЯ В СИЛА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест, като преписи от същото да се връчат на страните (чл. 340, ал. 2 НПК).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____